

Lov humrů už nebyl tím, čím býval. Kdysi po těchto černých racích pátrali jen tvrdě pracující profesionální rybáři. Teď koncem léta humry lovili turisté pro své vlastní potěšení. O pravidla lovu se moc nezajímali. Za ta léta takových viděl hodně. Tvrdými kartáči tajně odstraní typické znaky samiček a pak už lov vypadá předpisově. Anebo vykrádají cizí pasti. Občas si říkal, kde to asi skončí, když už lidé nemají vůbec žádnou slušnost. Někdy dokonce ve vyloupené kleci na humry ležela láhev koňaku místo neurčitého množství humrů. Takový zloděj měl snad aspoň zbytek smyslu pro čest, nebo to byl vtipálek.

Frans Bengtsson si těžce povzdechl, když klec vytahoval z vody, ale zlepšila se mu nálada, jakmile v ní uviděl dva pořádné kusy. Měl dobrý instinkt, aby poznal, kudy humři potáhnou, a na stejném místě rok po roce míval štěstí na bohatý úlovek.

Po vyprázdnění tří klecí už mohl být spokojený. Sám dobře nechápal, proč jsou humři tak drahocenní. Ne že by se mu nějak ošklivili, ale když si mohl zvolit, dal si na talíř raději sledě. Byli chutnější a cenil si jich víc. Ale příjem z humrů mu v této roční době velice příjemně navyšoval penzi.

Poslední klec uvízla a musel se pořádně nohama vzeptít o zábradlí loďe, aby ji uvolnil. Pak ucítil, že konečně povolila, a jen doufal, že se mu nepoškodila. Zadíval se do vody, aby viděl, v jakém stavu ji vytahuje. Jenomže klec nebyla to první, co zahlédl. Nehybnou vodní hladinu narušila bílá ruka a na okamžik se zdálo, že ukazuje přímo k nebi.

Instinktivně napřed málem povolil lano a nechal to, co

odpočívalo pod hladinou, zmizet v hlubině spolu s humří klecí. Ale pak převládla rozvaha a začal znovu táhnout. Stále to šlo hodně těžko. Musel napřít všechny síly, aby příšerný nález dostal přes zábradlí. Teprve když bílé, mokré, neživé tělo přepadlo na palubu, ztratil nervy. Z vody vytáhl dítě. Dívenku s dlouhými vlasy přilepenými k obličejí a rty modrými stejně jako oči, které zíraly k nebi.

Ohnul se přes zábradlí a zvracel.

Takhle unavený Patrik v životě nebyl. Iluze o tom, že novorozenec jen spí, ztratil už před dvěma měsíci. Pročísl si rukou krátké hnědé vlasy, ale dosáhl jen toho, že byl ještě rozcuchanější. Jestliže on je takhle unavený, nechťel si ani představovat, jak je na tom Erika. Patrik aspoň nemusí v noci kojít. Kromě toho si o ni dělal opravdové starosti. Ode dne, kdy se vrátila z porodnice, se nezasmála a pod očima měla hluboké černé kruhy. Když ráno z jejího pohledu vyčetl zoufalství, bylo mu zatěžko od ní a Maji odejít, přestože si současně přiznával, jak je příjemné vrátit se do světa dospělých. Maju nadevšechno miloval, ale mít najednou doma dítě bylo jako ocitnout se v cizím neznámém světě, kde za každým rohem číhalo nebezpečí. Proč nespí? Proč pláče? Není jí moc teplo? Nebo naopak zima? Nemá na těle nějaké podivné flíčky? Dospělé zločince aspoň dobře znal, věděl, jak s nimi zacházet.

Prázdným pohledem se díval na papíry před sebou a snažil se trochu pročistit hlavu, aby mohl pracovat.

Zazvonění telefonu ho vymrštilo málem do stropu, takže ho dokázal zvednout až po třetím signálu.

„Patrik Hedström.“

O deset minut později na sebe hodil bundu, která visela na háčku vedle dveří, a rozběhl se do místnosti Martina Molina.

„Martine, nějaký chlápek, co byl na moři lovit humry, našel tělo.“

„Cože?“ Martin vypadal zmateně. Dramatická zpráva narušila dosavadní pondělní klid na policejní stanici v Tanumshede.

„Kousek od Fjällbacky. Zakotvil u můstku nedaleko náměstí Ingrid Bergmanové. Pospěš si. Jede tam sanitka.“

Martina nebylo třeba zvat dvakrát. I on na sebe hodil bundu, aby se ochránil před chladným říjnovým počasím, a běžel za Patrikem k autu. Jeli po čertech rychle a Martin se úzkostlivě držel poutek na stropě, když Patrik řezal ostré zatáčky.

„Někdo se utopil?“ zeptal se.

„Zatraceně, jak to mám vědět!“ utrl se na něho Patrik, ale hned se za svůj tón zastyděl. „Promiň mi to, zase jsem se nevyspal.“

„To je v pořádku,“ ozval se Martin. Patrik vypadal v posledních týdnech tak unaveně, že mu předem všechno ochotně promíjel.

„Víme jen to, že ji našel před hodinou a podle toho chlápka ve vodě neležela příliš dlouho. To ale hned uvidíme,“ mínil Patrik a směřoval k můstku na břehu moře, kde byla zakotvená dřevěná loďka.

„Ji?“

„Ano, je to dívka. Dítě.“

„Zatraceně,“ zaklel Martin a přál si, aby ráno raději zůstal ležet v posteli vedle Pii a nehrnul se do práce.

Zaparkovali u Café Bryggan a pospíchali k lodi. Bylo to málem neuvěřitelné, ale zatím zřejmě nikdo nezjistil, že se něco děje, takže se nemuseli prodírat houfem zvědavců.

„Leží tady na palubě,“ přistoupil k nim nějaký muž. „Nechtěl jsem s ní hýbat víc, než bylo nutné.“

Patrik dobře znal šedo zelený odstín mužova obličej z vlastní zkušenosti – vypadal stejně, kdykoliv musel hledět na mrtvé tělo. „Kde jste na ni narazil?“ zeptal se ho a prohlídku těla odsunul o několik vteřin. Ještě mrtvolu nespatril, a už cítil, že se mu zvedá žaludek.

„U Porsholmu. Na jižní straně. Když jsem vytahoval pátou past na humry, uvízla mi v lanech. Jinak by to nejspíš chvíli trvalo, než by vyplavala. Možná by ji proud odplavil na volné moře.“

Patrika nepřekvapovalo, že muž zná, jak tělo v mořské vodě reaguje. Všichni starší rybáři dobře věděli, že tělo nejdříve klesne dolů a teprve potom se pomalu vynořuje k povrchu, jak ho plní plyny. Až po čase znovu klesne dolů. V dřívějších dobách bylo nebezpečí utonutí rybářů hodně časté a jistě se už párkrát účastnil hledání nešťastných kamarádů.

Jako by mu rybář četl myšlenky, ozval se: „Dlouho ve vodě nebyla. Nezačala se ještě vznášet.“

Patrik přikývl. „Ano, zmínil jste se o tom už v telefonu. No, tak se na ni musíme podívat.“

Pomalou, zdráhavě postupovali Patrik s Martinem po lodním můstku k loďce. Teprve když došli skoro na konec, zahlédli přes bok loď to, co leželo na jejím dně. Když muž dívku lovil z moře, padla na břicho, a tak teď jediné, co mohli vidět, byly její rozčuchané mokré vlasy.

„Sanitka tu bude hned. Ti ji obrátí.“

Martin jen slabě přikývl. Zbledl, takže pihy v obličejí a rezavé vlasy vynikly ještě víc, a zřejmě se ze všech sil snažil udržet žaludek v klidu.

Šedivé podzimní počasí a ostrý vítr dotvářely příšernou kulisu. Patrik zamával na muže ze sanitky, kteří beze spěchu z auta vytáhli nosítka a blížili se k nim.

„Utopenec?“ zeptal se první z nich a pokývl hlavou k loďce.

„Ano, zdá se,“ souhlasil Patrik. „V každém případě se ale musí provést pitva. Pro ni už nemůžete udělat víc než ji odvézt na soudní lékařství.“

„Jasně. Zvedneme ji.“

Patrik byl vždycky přesvědčen, že to nejhorší, nač může ve službě narazit, jsou děti, které nějakým způsobem špatně dopadly. Ten pocit měl tisíckrát silnější od

doby, co se narodila Maja. Bolelo ho srdce při pomyšlení, co je teď bude čekat. Až dívku identifikují, budou muset podat zprávu o jejím neštěstí rodičům, jimž to zničí život.

Muži skočili do lodě a připravili se na přesun dítěte na lodní můstek. Jeden z nich ji začal opatrně obracet na záda. Mokré vlasy splývaly na podlahu kolem jejího obličeje jako svatozář a oči skelně hleděly na honící se šedivé mraky.

Patrik se nejdřív odvrátil, ale teď se proti své vůli na dítě zahleděl. Jako by na něj sáhla smrt.

„Ne, to ne!“

Martin na něho neklidně pohlédl a vzápětí to pochopil. „Ty ji znáš?“

Patrik němě přikývl.

Strömstad 1923

Nikdy by to neřekla nahlas, ale občas ji napadlo, že bylo štěstí, když její matka při porodu zemřela. Mohla tak mít otce jen pro sebe a podle toho, co o matce slyšela, těžko by si ji otočila kolem malíčku jako otce. Její otec nedokázal svému malému sirotkovi nic zakázat. Toho si Agnes byla vědoma a naplno toho využívala. Příbuzní a přátelé se na to občas snažili otce upozornit, ale i když se někdy pokusil jí něco odmítnout, dosáhla nakonec vždycky svého. Jakmile se v jejím krásném obličejí objevily slzy a kanuly po tvářích, jeho srdce vždycky změklo a povolil.

V důsledku toho teď, v devatenácti letech, se z ní stalo příkladně rozmazlené děvče a někteří bývalí kamarádi si o ní dokonce mysleli, že má v povaze něco zlého. Odvážila se to vlastně tvrdit spíš děvčata. Chlapci, jak Agnes brzy zjistila, málokdy viděli něco jiného než její krásný obličej, velké oči a dlouhé husté vlasy, což i jejího otce vždycky přimělo, aby jí dopřál všechno, nač ukázala prstem.

Vila ve Strömstadu patřila k nejnádhernějším ve městě. Ležela na kopci, s výhledem na moře, a byla zaplacená jednak dědictvím její matky, jednak penězi, které její otec vydělal ve stavebním průmyslu. Jednou málem o majetek přišel, došlo k tomu v roce 1914 během stávků, kdy se většina kameníků postavila proti vedení. Pak se ale znovu nastolil pořádek. Po válce začaly obchody opět kvést i v kamenných lomech v Krokstrandu nedaleko Strömstadu, odkud se vyvážel kámen především do Francie.

Agnes nezajímalo, odkud peníze plynuly. Narodila se bohatá a tak také vždycky žila. Bylo jí jedno, jestli peníze zdědila nebo je někdo vydělal, pokud si za ně mohla dopřát podle chuti šperky a oblečení. Ne všichni na to měli stejný názor, to věděla. Rodiče její matky kdysi nesouhlasili s tím, aby se dcera provdala za Agnesina otce. Pokládali ho za pouhého zbobatlíka. Jeho rodiče byli chudí a nezapadali do lepší společnosti. Zvali je jen v rámci rodiny a i tak to bylo

spíš trapně. Ti chudáci vůbec nevěděli, jak se má člověk chovat v salonu, a konverzaci neovládali. Bylo to s nimi prostě zoufalé. Jak se Agnesina matka mohla zamilovat právě do Augusta Stjernkvista, nebo Perssona, jak původně znělo jeho jméno, její rodiče nikdy nepochopili. Jeho pokus o společenské povznesení pouhou změnou jména nemohl nikoho zmást. Vnučku ale milovali, a když dcera tak znenadání zemřela, soutěžili s jejím otcem o to, kdo ji rozmazlí víc.

„Miláčku, pojedu do kanceláře.“

Agnes se otočila, když do pokoje vešel otec. Seděla u velkého pianu a chvílku brála, spíš proto, že věděla, jak to dobře vypadá. Muzikální moc nebyla a navzdory drabým hodinám hry na klavír, které jí otec od dětství platil, toho moc nesvedla. Sotva se uměla orientovat v notách, které ležely na stojánku před ní.

„Otče, uvažoval jsi o těch šatech, které jsem ti onehdy ukazovala?“ Zableděla se na něho prosebným pohledem a viděla, jak jako obvykle zápasí s chutí ji odmítnout a neschopností jí cokoli odepřít.

„Holčičko, přece jsem ti právě koupil nové šaty v Oslo...“

„Jenomže ty máj podšívku, a přece nečekáš, že bych si vzala podšité šaty na sobotní oslavu, když je venku teplo!“

Nazlobeně sraстила čelo a čekala na jeho reakci. Pokud proti očekávání bude vzdorovat, začne se jí třást spodní ret, a kdyby snad ani to nepomohlo, dokázala by vytlačit pár slz. Dnes ale vypadal unaveně, a tak usoudila, že silnější nátlak nebude potřebný. Jako obvykle měla pravdu.

„No dobře. Tak si je zítra zaběhni objednat. Ale tvůj starý otec je z tebe už celý šedivý.“

Potřásl hlavou, ale nedokázal se neusmát, když se k němu vrhla a políbila ho na tvář.

„Dobře, dobře. Tak pilně cvič stupnice. Je možné, že tě v sobotu někdo požádá, abys zahrála, tak raději buď připravená.“

Agnes se spokojeně znovu usadila a začala poslušně cvičit. Jako by to viděla. Pohledy všech budou upřeny právě jen na ni, jak ozářená svícemi sedí v nových červených šatech před pianem.